Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0185/2017

13.3.2017

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2017 r.
(2017/2598(RSP))

Ignazio Corrao, Fabio Massimo Castaldo, Isabella Adinolfi
w imieniu grupy EFDD

B8-0185/2017

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2017 r.
(2017/2598(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich,

– uwzględniając rezolucję nr 60/251 Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka ONZ (UNHRC),

– uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sesji Rady Praw Człowieka ONZ,

– uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie 71. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych[1],

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie łamania praw człowieka, w tym przyjęte w trybie pilnym w 2016 r. rezolucje dotyczące Etiopii, Korei Północnej, Indii, Krymu, Hongkongu, Kazachstanu, Egiptu, Demokratycznej Republiki Konga, Pakistanu, Hondurasu, Nigerii, Gambii, Dżibuti, Kambodży, Tadżykistanu, Wietnamu. Malawi, Bahrajnu, Mjanmy/Birmy, Filipin, Somalii, Zimbabwe, Rwandy, Sudanu, Tajlandii, Chin, Brazylii, Tybetu, Iraku, Indonezji, Republiki Środkowoafrykańskiej, Burundi, Nikaragui, Kuwejtu i Gwatemali,

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2015 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie[2],

– uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, 21, 27 i 47 Traktatu o Unii Europejskiej,

– uwzględniając coroczne sprawozdanie Rady Praw Człowieka za rok 2015 przedłożone Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych,

– uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że propagowanie i ochrona powszechności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin europejskiej jedności i integralności; mając na uwadze, że poszanowanie praw

[1] Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0317.
[2] Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0502.

człowieka powinno być uwzględniane we wszystkich obszarach polityki UE;

B. mając na uwadze, że UE jest silnie zaangażowana na rzecz multilateralizmu i popiera organy ONZ, jeśli chodzi o propagowanie i ochronę praw człowieka;

C. mając na uwadze, że regularne sesje Rady Praw Człowieka ONZ, powoływanie specjalnych sprawozdawców, mechanizm powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz specjalne procedury dotyczące sytuacji konkretnych krajów lub konkretnych tematów powinny przyczyniać się do propagowania i większego poszanowania praw człowieka, demokracji i praworządności;

Rada Praw Człowieka ONZ

1. z zadowoleniem przyjmuje prace Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka i jego Biura (OHCHR); przypomina zaangażowanie UE na rzecz dalszego wspierania i obrony jego integralności, niezależności i działalności; z zadowoleniem przyjmuje rolę, jaką OHCHR odgrywa w rozwijaniu współpracy między międzynarodowymi i regionalnymi mechanizmami ochrony praw człowieka oraz w określaniu metod, jakimi można by zwiększyć rolę „rozwiązań regionalnych” w odniesieniu do powszechnych standardów praw człowieka;

2. wyraża pogląd, że skuteczność i wiarygodność Rady Praw Człowieka zależą od rzeczywistego zaangażowania jej członków na rzecz ochrony wszystkich osób we wszystkich krajach przed wszelkimi formami łamania praw człowieka, zgodnie z międzynarodowymi konwencjami praw człowieka propagującymi powszechność, bezstronność, obiektywność, nieselektywność, konstruktywny dialog i współpracę; utrzymuje, że konieczne jest unikanie polaryzacji debaty na forum Rady Praw Człowieka i zachęca do konstruktywnego dialogu;

3. wzywa państwa, by udzielały zgody na wjazd niezależnych ekspertów Rady Praw Człowieka, specjalnych sprawozdawców i ekspertów OHCHR w celu badania zarzutów łamania praw człowieka oraz by podejmowały konstruktywne działania w celu naprawy sytuacji, by wywiązywały się z zobowiązań wynikających z konwencji praw człowieka i oferowały pełną współpracę w ramach specjalnych procedur Rady Praw Człowieka;

4. zachęca wszystkie państwa, by podejmowały konkretne działania na podstawie zaleceń powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz eliminowały niedociągnięcia, wprowadzając mechanizm wdrażania i działań następczych obejmujący opracowanie krajowych planów działania oraz krajowych mechanizmów koordynacji; podziela obawy Rady Praw Człowieka w związku z doniesieniami na temat gróźb i kroków odwetowych wobec członków organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, którzy współpracowali z Radą Praw Człowieka w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

5. przypomina, że podczas wyborów członków Rady Praw Człowieka Zgromadzenie Ogólne ma obowiązek uwzględniać kwestię poszanowania przez kandydatów propagowania i ochrony praw człowieka, praworządności i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Praw Człowieka, by zwrócić się do jej Komitetu Doradczego z prośbą o przygotowanie sprawozdania z oceny postępów w zakresie tworzenia regionalnych i subregionalnych rozwiązań służących propagowaniu i

ochronie praw człowieka; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by ich sposób głosowania odzwierciedlał równe znaczenie praw oraz apeluje o lepszą koordynację stanowisk UE w tym zakresie; zdecydowanie domaga się, by UE przemawiała jednym głosem i zajmowała jednolite unijne stanowisko, jeżeli chodzi o głosowanie w Radzie Praw Człowieka;

6. potępia fakt, że w Radzie Praw Człowieka nadal zasiadają państwa o udokumentowanej historii poważnego i systematycznego łamania praw człowieka, obecnie na przykład Arabia Saudyjska, Chiny i Egipt, oraz ponownie wzywa państwa członkowskie UE, by publikowały informacje o tym, w jaki sposób głosowały na forum Rady Praw Człowieka; w związku z tym apeluje do UE i jej państw członkowskich, aby ich sposób głosowania odzwierciedlał równe znaczenie praw oraz wzywa, aby podejmowały one decyzje dotyczące głosowania w sprawie rezolucji Rady Praw Człowieka na podstawie zawartości merytorycznej tych tekstów, a nie ich autorów;

7. ponownie podkreśla znaczenie, jakie ma zapewnienie aktywnego i konsekwentnego zaangażowania UE w mechanizmy ochrony praw człowieka ONZ, zwłaszcza w działalność Trzeciego Komitetu, Zgromadzenia Ogólnego oraz Rady Praw Człowieka, w celu nadania jej większej wiarygodności; popiera wysiłki Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), delegatur UE w Nowym Jorku i Genewie oraz państw członkowskich na rzecz zwiększania spójności działań UE w dziedzinie praw człowieka na forum ONZ;

Priorytety tematyczne

8. podkreśla ważną rolę organizacji pozarządowych działających w dziedzinie praw człowieka oraz obrońców tych praw w propagowaniu i ochronie praw człowieka; podkreśla, że prawa człowieka i podstawowe wolności muszą być chronione niezależnie od tego, w jakiej formie się wyrażają, w tym w kontekście nowych technologii; podziela obawy Rady Praw Człowieka w związku z doniesieniami na temat gróźb i kroków odwetowych wobec członków organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, którzy współpracowali z Radą Praw Człowieka, między innymi w ramach specjalnych procedur i w procesie powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

9. wyraża głębokie zaniepokojenie licznymi, coraz częstszymi próbami ograniczania przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, między innymi przez wprowadzenie przepisów antyterrorystycznych; potępia wszelkie akty przemocy, nękania, zastraszania i prześladowania wymierzone w obrońców praw człowieka, osoby zgłaszające przypadki naruszenia, dziennikarzy i blogerów, zarówno w internecie, jak i poza nim; wzywa wszystkie państwa do wspierania i zapewnienia bezpiecznego otoczenia i sprzyjających warunków, w których organizacje pozarządowe, społeczeństwo obywatelskie, dziennikarze i obrońcy praw człowieka – ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich słabszych grup społecznych – będą mogli działać niezależnie i bez ingerencji z zewnątrz; apeluje o środki, które zmniejszą przepaść cyfrową i ułatwią nieograniczony dostęp do informacji i komunikacji, a także nieocenzurowany dostęp do internetu; ponawia apel do tych państw, które przyjęły wobec niezależnych organizacji praw człowieka przepisy ograniczające lub środki represyjne, takie jak zakaz podróżowania i zamrożenie aktywów, o zniesienie ich;

10. uważa, że wolne, niezależne i obiektywne media stanowią jedną z podstaw społeczeństwa demokratycznego, w którym kluczową rolę odgrywa otwarta debata; popiera apel o powołanie specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ do spraw bezpieczeństwa dziennikarzy; apeluje, aby UE podnosiła na wszystkich forach międzynarodowych kwestie wolności słowa online, wolności cyfrowej oraz znaczenia wolnego i otwartego internetu; wzywa do zmniejszenia przepaści cyfrowej oraz zapewnienia nieograniczonego dostępu do informacji i komunikacji, a także nieocenzurowanego dostępu do internetu;

11. przypomina, że na całym świecie nadal dochodzi do naruszania prawa do wolności zrzeszania się i zgromadzeń; z dużym zadowoleniem przyjmuje prace specjalnego sprawozdawcy ds. prawa do wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się Mainy Kiaiego; apeluje do wszystkich państw o należyte wzięcie pod uwagę tych sprawozdań;

12. podkreśla, że osoby zgłaszające przypadki naruszenia odgrywają kluczową rolę w ujawnianiu informacji oraz wzywa wszystkie państwa do przyjęcia przepisów chroniących demaskatorów przed groźbą działań odwetowych lub nałożeniem środków odwetowych;

13. wzywa wszystkie państwa do szybkiej ratyfikacji protokołów fakultatywnych do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, które wprowadzają mechanizmy składania skarg i mechanizmy dochodzeniowe;

14. podkreśla znaczenie, jakie podejście oparte na prawach człowieka obejmujące wszystkie prawa człowieka ma dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, co dotyczy wymiaru praw człowieka w dziedzinach takich jak: zdrowie, edukacja, bezpieczeństwo żywnościowe, mieszkalnictwo, zaopatrzenie w wodę i urządzenia sanitarne, rozwój i rozszerzenie zakresu podstawowej ochrony socjalnej, a także dla wyeliminowania różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn;

15. sprzeciwia się wszystkim formom dyskryminacji i prześladowania z jakiegokolwiek powodu lub z uwagi na jakikolwiek status, taki jak: rasa, kolor skóry, język, religia i przekonania, tożsamość płciowa i orientacja seksualna, pochodzenie społeczne, przynależność kastowa, urodzenie, wiek lub niepełnosprawność; popiera zaangażowanie UE w działania w ramach specjalnych procedur, w tym działania nowego niezależnego eksperta ds. ochrony przed przemocą i dyskryminacją ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową; apeluje do UE, aby w dalszym ciągu aktywnie propagowała równość i niedyskryminację oraz walczyła z przemocą i dyskryminacją wobec wszystkich osób;

16. wyraża zaniepokojenie, że wiele osób cierpi, indywidualnie lub zbiorowo, z powodu łamania ich prawa do wolności religii lub przekonań, którego dopuszczają się państwa i podmioty niepaństwowe, co prowadzi do dyskryminacji, nierówności i stygmatyzacji; przypomina, że zwalczanie nietolerancji i dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania jest konieczne do zapewnienia poszanowania innych powiązanych praw człowieka, takich jak wolność wypowiedzi;

17. wzywa UE do prac nad zapewnieniem większej ochrony mniejszości religijnych i

etnicznych przed prześladowaniami i przemocą oraz nad uchyleniem praw penalizujących bluźnierstwo lub apostazję, które służą jako pretekst do prześladowania mniejszości religijnych i etnicznych oraz osób niewierzących; wzywa do wspierania prac specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności religii lub przekonań;

18. zdecydowanie domaga się, aby UE nadal wspierała podejście „zero tolerancji" dla kary śmierci i dążyła do wzmocnienia wsparcia międzyregionalnego dla następnej rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje podjęte w 2015 r. przez Madagaskar, Fidżi, Surinam i Republikę Konga decyzje o zniesieniu kary śmierci za wszystkie przestępstwa; ubolewa z powodu wznowienia wykonywania egzekucji w szeregu krajów, w tym w Bahrajnie, Kuwejcie, na Białorusi, w Bangladeszu, Indiach, Omanie, Sudanie Południowym, Indonezji i Czadzie; ponadto wyraża ubolewanie w związku z doniesieniami o wzroście liczby wyroków śmierci wydanych w szczególności w Chinach, Egipcie, Iranie, Nigerii, Pakistanie i Arabii Saudyjskiej; przypomina władzom tych państw, że są one stronami Konwencji o prawach dziecka, która bezwzględnie zakazuje stosowania kary śmierci za przestępstwa popełnione przez osoby w wieku poniżej 18 lat;

19. nalega na UE, by protestowała przeciwko stosowaniu tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania, masowym egzekucjom i egzekucjom za przestępstwa narkotykowe oraz by wspierała prace ONZ w tej dziedzinie, a także zwraca się do ESDZ o zintensyfikowanie, na wszystkich szczeblach dialogu i na wszystkich forach, wysiłków UE w walce z egzekucjami pozasądowymi, torturami i innym brutalnym traktowaniem, zgodnie z wytycznymi w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania; wzywa do powszechnej ratyfikacji i skutecznego wdrożenia konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur i protokołu fakultatywnego do tej konwencji;

20. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu uporczywego i poważnego naruszania i łamania praw człowieka na całym świecie; zdecydowanie wspiera Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) jako główną instytucję pociągającą do odpowiedzialności sprawców ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych i wspierającą ofiary tych zbrodni w dochodzeniu sprawiedliwości w oparciu o zasadę komplementarności; wzywa wszystkie strony do udzielenia politycznego, dyplomatycznego, finansowego i logistycznego wsparcia bieżącej działalności MTK; wzywa UE, by nadal wspomagała prace MTK; zachęca do intensywnego dialogu i współpracy między Trybunałem, ONZ i jej agencjami oraz Radą Bezpieczeństwa ONZ; wyraża ubolewanie z powodu podjętej przez niektóre państwa afrykańskie decyzji o wycofaniu się z MTK i apeluje, by ponownie to rozważyły; wzywa wszystkie państwa członkowskie ONZ, by przez jak najszybszą ratyfikację statutu rzymskiego przystąpiły do współpracy z Trybunałem oraz zachęcały do ratyfikacji poprawek z Kampali;

21. nalega na państwa, by dołożyły wszelkich starań w celu zwalczania bezkarności i by zadbały o to – między innymi w drodze przyjęcia na szczeblu krajowym przepisów w zakresie jurysdykcji wszechświatowej i egzekwowania ich – by sprawcy przestępstw międzynarodowych i rażących naruszeń praw człowieka nie mogli nigdzie znaleźć bezpiecznego schronienia;

22. zdecydowanie potępia powszechny brak poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego i wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ciągłego wzrostu strat cywilnych w konfliktach zbrojnych na całym świecie oraz śmiertelnych ataków na szpitale, szkoły, konwoje z pomocą humanitarną i inne obiekty cywilne;

23. wyraża głębokie zaniepokojenie wykorzystywaniem uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych poza międzynarodowymi ramami prawnymi; nalega na UE i jej państwa członkowskie, aby dążyły do przyjęcia szanujących prawa człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne międzynarodowych przepisów dotyczących wykorzystywania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, które powinny podejmować takie kwestie jak: ramy prawne, proporcjonalność, rozliczalność, ochrona ludności cywilnej i przejrzystość; ponownie wzywa UE i jej państwa członkowskie do objęcia uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych i w pełni autonomicznej broni właściwymi europejskimi i międzynarodowymi mechanizmami rozbrojenia i kontroli zbrojeń, a także wzywa państwa członkowskie, by przystąpiły do tych mechanizmów kontroli i je wzmacniały;

24. w najostrzejszych słowach potępia poważne łamanie praw człowieka, jakiego nieustanie dopuszczają się Daisz, Boko Haram i inne organizacje terrorystyczne lub paramilitarne wobec osób cywilnych, w szczególności kobiet i dzieci; potępia częstotliwość i skalę aktów niszczenia dziedzictwa kulturowego i apeluje o wsparcie odpowiednich wysiłków podejmowanych na rozmaitych forach ONZ;

25. wzywa UE, aby aktywnie działała na rzecz inicjatywy dotyczącej uznania przez ONZ ludobójstwa mniejszości etnicznych i religijnych popełnionego przez Daisz oraz aby skierowała do MTK sprawy, w których zachodzi podejrzenie popełnienia zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych i ludobójstwa; zachęca do intensywnego dialogu i współpracy między Trybunałem, ONZ i jej agencjami oraz Radą Bezpieczeństwa ONZ;

26. domaga się, aby UE wezwała wszystkie państwa do umieszczenia praw człowieka w centrum ich polityki na rzecz rozwoju oraz do wdrożenia deklaracji ONZ o prawie do rozwoju z 1986 r.; z zadowoleniem przyjmuje niedawne powołanie przez Radę Praw Człowieka specjalnego sprawozdawcy ds. prawa do rozwoju, którego mandat obejmuje przyczynianie się do promowania, ochrony i urzeczywistniania prawa do rozwoju w kontekście agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz innych umów międzynarodowych o współpracy na rzecz rozwoju; podkreśla, że idea praw człowieka dla wszystkich musi przyświecać dążeniu do osiągnięcia wszystkich celów agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030;

27. wzywa UE do dalszego propagowania równości kobiet i mężczyzn oraz do aktywnego wspierania prac UN Women i inicjatyw służących uwzględnianiu problematyki płci w jej działalności i programach; wzywa do kontynuacji środków wsparcia służących większemu upodmiotowieniu kobiet i dziewcząt oraz eliminacji wszelkiej przemocy i dyskryminacji wobec kobiet i dziewcząt, w tym przemocy ze względu na płeć; zdecydowanie domaga się, by UE propagowała inicjatywy międzyregionalne na rzecz wspierania, ochrony i urzeczywistniania praw kobiet, przyczyniała się do pełnej i skutecznej realizacji pekińskiej platformy działania oraz programu działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju oraz nadal stała na straży

praw seksualnych i reprodukcyjnych w tym kontekście;

28. przypomina o zobowiązaniu UE do uwzględniania praw człowieka i problematyki płci w głównym nurcie polityki zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; wzywa UE, by wspierała na szczeblu międzynarodowym uznanie wartości dodanej uczestnictwa kobiet w zapobieganiu konfliktom i rozwiązywaniu ich oraz udziału kobiet w operacjach pokojowych, pomocy humanitarnej, odbudowie pokonfliktowej i zapewnianiu trwałego pojednania;

29. wzywa UE, by nadal propagowała prawa dziecka, zwłaszcza przyczyniając się do zapewnienia dzieciom dostępu do wody, urządzeń sanitarnych, opieki zdrowotnej i edukacji, w tym w strefach konfliktu i w obozach dla uchodźców, oraz eliminując takie zjawiska jak: praca dzieci, rekrutowanie ich do wojska, pozbawianie wolności, torturowanie ich, handel nimi, przedwczesne i przymusowe małżeństwa, seksualne wykorzystywanie, a także eliminując szkodliwe praktyki takie jak okaleczanie kobiecych narządów płciowych; apeluje o środki wspierające i wzmacniające międzynarodowe wysiłki za pośrednictwem ONZ, które zmierzają do położenia kresu wykorzystywaniu dzieci w konfliktach zbrojnych, a także o środki, które pomogłyby skuteczniej zająć się kwestią wpływu konfliktów i sytuacji pokonfliktowych na kobiety i dziewczęta; wzywa wszystkie państwa należące do ONZ, by wypełniły swe powinności traktatowe i zobowiązania wynikające z Konwencji o prawach dziecka, przyjętej w 1989 r., i zapewniły poszanowanie praw wszystkich dzieci podlegających ich jurysdykcji, niezależnie od ich statusu prawnego oraz bez jakiejkolwiek dyskryminacji; wzywa USA jako jedyne państwo, które dotychczas nie ratyfikowało Konwencji ONZ o prawach dziecka, do przystąpienia do tego instrumentu w trybie pilnym;

30. apeluje do państw o promowanie praw osób niepełnosprawnych, w tym również partycypacji takich osób na równych prawach i ich włączenia społecznego; apeluje do wszystkich państw o ratyfikowanie i wdrożenie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

31. wzywa UE do współpracy z partnerami z myślą o wdrożeniu Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, w tym również środków zachęcających więcej państw do przyjmowania krajowych planów działań i angażowania się w prace grup roboczych ONZ i OHCHR; z zadowoleniem przyjmuje udział UE i dużej liczby jej państw członkowskich w posiedzeniu międzyrządowej grupy roboczej w październiku 2016 r., podczas którego dyskutowano nad elementami wiążącego traktatu ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka; ponawia swój apel do wszystkich państw i UE o aktywne i konstruktywne zaangażowanie w ten proces, aby wypracować prawnie wiążący instrument w celu zapobiegania naruszeniom praw człowieka, prowadzenia dochodzeń w przypadku wystąpienia naruszeń praw człowieka, stosowania środków prawnych i umożliwienia dostępu do środków odwoławczych;

32. wzywa UE do uwypuklenia na forach ONZ problemu masowego wykupu gruntów rolnych przez przedsiębiorstwa oraz niewłaściwego traktowania obrońców praw do ziemi i działaczy ekologicznych, którzy często padają ofiarą represaliów obejmujących m.in. groźby, napastowanie, niesłuszne aresztowanie, napaść i morderstwo;

33. z zadowoleniem przyjmuje oenzetowską Deklarację nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów, w której poruszono kwestię znacznych przepływów uchodźców i migrantów i która doprowadziła do przyjęcia globalnej umowy dotyczącej kompleksowych działań w odpowiedzi na problem uchodźczy, a także dotyczące migrantów i uchodźców zobowiązanie, którego celem jest ratowanie życia, zaspokojenie specyficznych potrzeb, przeciwdziałanie rasizmowi i ksenofobii, zwalczanie handlu ludźmi, zagwarantowanie równości wobec prawa i ochrony, jak i uwzględnienie w krajowych planach rozwojowych; wzywa wszystkie zainteresowane strony do zadbania o zaangażowanie polityczne, finansowanie i konkretne akty solidarności jako wyraz poparcia dla Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów, a także przypomina, że kwestią migracji w dalszym ciągu należy zajmować się w skali globalnej, a nie jedynie na szczeblu europejskim; wzywa UE i jej państwa członkowskie do odgrywania przewodniej roli w tych międzynarodowych wysiłkach, a przede wszystkim – do wypełnienia wynikających z prawa międzynarodowego zobowiązań do ochrony praw osób ubiegających się o azyl, praw uchodźców, migrantów i wszystkich osób przesiedlonych, zwłaszcza praw kobiet, dzieci i słabszych grup społecznych, w tym osób niepełnosprawnych; ostrzega, że koncentrując się głównie na kwestiach takich jak kontrola granic i powroty do krajów trzecich o złej reputacji w zakresie praw człowieka, UE i jej państwa członkowskie ryzykują osłabienie owych zasad przewodnich, co zagraża ich wiarygodności na międzynarodowych forach ds. praw człowieka, zwłaszcza w Radzie Praw Człowieka ONZ;

34. przypomina, że powroty migrantów powinny przebiegać wyłącznie z pełnym poszanowaniem ich praw i powinny mieć miejsce tylko wówczas, gdy w swoim własnym kraju mają oni zagwarantowaną ochronę swoich praw; apeluje do rządów o położenie kresu niesłusznym aresztowaniom i zatrzymaniom migrantów, w tym małoletnich; apeluje do wszystkich państw o podjęcie w oparciu o Konwencję o prawach dziecka konkretnych działań w najlepiej pojętym interesie dzieci będących uchodźcami i dzieci migrujących, a także o wprowadzenie środków wzmacniających systemy ochrony dzieci, co obejmuje szkolenia dla pracowników socjalnych i innych grup zawodowych oraz współpracę z organizacjami pozarządowymi; ponownie apeluje do wszystkich państw, w tym państw członkowskich UE, o ratyfikację i wdrożenie Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrantów i członków ich rodzin;

35. z niepokojem zauważa, że zjawiska klimatyczne, takie jak podnoszenie się poziomu mórz oraz ekstremalne zmiany pogodowe powodujące susze i powodzie, doprowadzą prawdopodobnie do jeszcze większej liczby ofiar, przesiedleń ludności oraz niedoborów żywności i wody; wzywa UE do zadbania o ponadregionalne poparcie dla wysiłków mających na celu usunięcie prawnych niedoskonałości terminu „uchodźca klimatyczny”, w tym do sformułowania ewentualnej definicji tego terminu w prawie międzynarodowym lub w dowolnej wiążącej umowie międzynarodowej;

36. wyraża zadowolenie z pracy specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka i środowiska; z wielkim zaniepokojeniem podkreśla, że utrata różnorodności biologicznej negatywnie wpływa na korzystanie z wielu praw człowieka, w tym z prawa do życia, zdrowia i wody, a także w szczególny sposób dotyka najsłabszych grup społecznych, w tym ludności tubylczej; apeluje do UE o wspieranie dalszych działań Rady Praw

Człowieka ONZ w tej dziedzinie, która ma decydujące znaczenie dla przyszłości ludzkości;

37. podkreśla znaczenie promowania powszechności i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej oraz postanowieniami ogólnymi dotyczącymi działań zewnętrznych Unii;

38. podkreśla konieczność przyjęcia podejścia opartego na prawach człowieka oraz uwzględniania zasady przestrzegania praw człowieka we wszystkich strategiach politycznych UE, w tym również w ramach polityki handlowej i inwestycyjnej, w zakresie usług publicznych, współpracy na rzecz rozwoju i migracji, a także we wspólnej polityce bezpieczeństwa i obrony;

39. przypomina, że wewnętrzna i zewnętrzna spójność w dziedzinie praw człowieka jest nader istotna z punktu widzenia wiarygodności polityki UE w zakresie praw człowieka w jej stosunkach zewnętrznych z krajami trzecimi oraz wzywa UE do wypełnienia zobowiązań w tej dziedzinie;

Priorytety dotyczące poszczególnych krajów

Białoruś

40. wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującymi się ograniczeniami wolności słowa, zgromadzeń i pokojowego zrzeszania się na Białorusi; potępia napastowanie i zatrzymania niezależnych i opozycyjnych dziennikarzy oraz działaczy na rzecz praw człowieka; potępia ciągłe stosowanie kary śmierci; domaga się przedłużenia mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka na Białorusi na 35. posiedzeniu Rady oraz wzywa rząd, by w pełni współpracował ze specjalnym sprawozdawcą oraz zobowiązał się do przeprowadzenia zaległych reform w dziedzinie ochrony praw człowieka, w tym poprzez wdrożenie zaleceń wydanych przez specjalnego sprawozdawcę i innych mechanizmów ochrony praw człowieka;

Burundi

41. wyraża najgłębsze zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją polityczną i stanem bezpieczeństwa w Burundi; potępia akty przemocy, które mają miejsce w Burundi od 2015 r. i które doprowadziły do śmierci, tortur i przemocy wobec kobiet, w tym gwałtów zbiorowych i nękania; potępia uwięzienie tysięcy osób oraz przymusowe wysiedlenia setek tysięcy mieszkańców Burundi, a także naruszenia wolności prasy i słowa oraz powszechną bezkarność za popełnienie takich aktów; popiera decyzję, jaką Rada UE podjęła po fiasku rozmów prowadzonych na podstawie art. 96 umowy z Kotonu, przewidującą zawieszenie bezpośredniego wsparcia finansowego dla administracji burundyjskiej, w tym wsparcia budżetowego, ale utrzymanie pełnego wsparcia finansowego dla ludności oraz pomocy humanitarnej przekazywanej bezpośrednimi kanałami; w pełni popiera ustanowienie komisji śledczej w sprawie Burundi w celu ustalenia domniemanych sprawców naruszeń i pogwałcenia praw człowieka w tym kraju z myślą o pociągnięciu ich do odpowiedzialności; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by poparły wspólne oświadczenie w sprawie Burundi wzywające do zakwestionowania członkostwa tego kraju w Radzie Praw Człowieka

ONZ, jeśli nie zacznie on prowadzić pełnej i konstruktywnej współpracy z komisją śledczą, a także z Radą i w ramach jej mechanizmów oraz nie rozwieje poważnych obaw dotyczących praw człowieka;

Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna (KRLD)

42. wyraża głębokie zaniepokojenie stale pogarszającą się sytuacją w zakresie praw człowieka w KRLD; wzywa rząd KRLD do wypełnienia zobowiązań wynikających z instrumentów na rzecz praw człowieka, których jest stroną, oraz do zapewnienia organizacjom humanitarnym, niezależnym obserwatorom praw człowieka i specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w KRLD dostępu do tego kraju i niezbędnej współpracy; wzywa KRLD do zapewnienia krajowym i międzynarodowym mediom wolności wypowiedzi i wolności prasy oraz do zezwolenia obywatelom na wolny od cenzury dostęp do internetu; zdecydowanie potępia systematyczne stosowanie kary śmierci w KRLD na dużą skalę; wzywa rząd KRLD do ogłoszenia moratorium na wykonanie wszystkich wyroków śmierci z myślą o zniesieniu kary śmierci w najbliższej przyszłości; oczekuje, że osoby, na których spoczywa największa odpowiedzialność za zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione w KRLD, odpowiedzą za swoje czyny, staną przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym i zostaną objęte ukierunkowanymi sankcjami; zdecydowanie potępia próby jądrowe, uznając je za niepotrzebną i niebezpieczną prowokację oraz za naruszenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i poważne zagrożenie dla pokoju i stabilności na Półwyspie Koreańskim i w Azji Północno-Wschodniej; zwraca się o odnowienie mandatu specjalnego sprawozdawcy; domaga się przedstawienia sprawozdania grupy ekspertów Zgromadzeniu Ogólnemu i Radzie Bezpieczeństwa ONZ; zaleca uwzględnienie w rezolucji kluczowych zaleceń ujętych w sprawozdaniu ekspertów w sprawie odpowiedzialności, co obejmuje wzmocnienie zdolności biura w Seulu w zakresie wiedzy fachowej dotyczącej kwestii śledczych i prokuratorskich oraz powołanie eksperta ds. sądownictwa karnego w celu podjęcia kroków gwarantujących rozliczalność;

Demokratyczna Republika Konga (DRK)

43. jest głęboko zaniepokojony poważnymi naruszeniami praw człowieka, jakich z pełną bezkarnością dopuszczają się siły bezpieczeństwa, i apeluje, aby sprawcy zostali pociągnięci do odpowiedzialności; wzywa Radę, by w przypadku dalszego stosowania przemocy rozważyła możliwość rozszerzenia istniejących środków ograniczających, takich jak ukierunkowane sankcje UE, w tym zakaz podróżowania i zamrożenie aktywów osób odpowiedzialnych za brutalne represje i osłabianie procesów demokratycznych w DRK, jak przewidziano w umowie z Kotonu; wzywa władze DRK do realizacji porozumienia osiągniętego w grudniu 2016 r. oraz do przeprowadzenia wyborów do grudnia 2017 r., przy wsparciu ze strony podmiotów międzynarodowych; przypomina, jak ważna jest stabilność w regionie Wielkich Jezior, w szczególności w odniesieniu do sytuacji w zakresie praw człowieka, w tym do aktów przemocy seksualnej, we wschodniej części DRK; wzywa Radę Praw Człowieka ONZ do dalszego nadzorowania sytuacji w DRK aż do przeprowadzenia wyborów i dokonania demokratycznych przemian oraz zachęca Biuro Wysokiego Komisarza, by odpowiednio informowało Radę o sytuacji w DRK, a w razie potrzeby podejmowało bardziej zdecydowane działania;

Iran

43. wzywa Iran do pełnej współpracy z ONZ w ramach wszystkich mechanizmów ochrony praw człowieka i do działania na rzecz stosowania zaleceń sformułowanych w tym kontekście, w tym również w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, poprzez umożliwienie międzynarodowym organizacjom praw człowieka prowadzenia ich misji; apeluje do rządu irańskiego o rozwianie istotnych obaw, na które zwrócono uwagę w sprawozdaniach specjalnego sprawozdawcy ONZ i sekretarza generalnego ONZ w sprawie sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Iranie oraz w poszczególnych wezwaniach do działania, zawartych w rezolucjach Zgromadzenia Ogólnego ONZ; zauważa z zaniepokojeniem, że w Iranie wykonuje się najwięcej wyroków śmierci na świecie w przeliczeniu na mieszkańca; wzywa Iran do ogłoszenia moratorium na wykonywanie kary śmierci; wzywa do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych;

Mjanma/Birma

44. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu doniesień o brutalnych starciach na północy stanu Arakan i ubolewa z powodu ofiar śmiertelnych, utraty przez ludzi źródeł utrzymania i schronienia, a także z powodu doniesień dotyczących nieproporcjonalnego użycia siły przez siły zbrojne Mjanmy/Birmy; wzywa wojsko i siły bezpieczeństwa do natychmiastowego zaprzestania zabójstw, prześladowań i gwałtów osób należących do ludu Rohindża, a także do zaprzestania palenia ich domów; domaga się, by rząd i władze cywilne Mjanmy/Birmy natychmiast położyły kres dyskryminacji i segregacji mniejszości Rohindża; domaga się zapewnienia poszanowania praw ludu Rohindża, a także zagwarantowania ochrony, bezpieczeństwa i równości wszystkich obywateli Mjanmy/Birmy; z zadowoleniem przyjmuje decyzję rządu Mjanmy/Birmy, by sprawie zaprowadzenia pokoju i pojednaniu narodowemu nadać najwyższe znaczenie; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez rząd Mjanmy/Birmy utworzenia komisji śledczej w sprawie niedawnych aktów przemocy w stanie Arakan; podkreśla potrzebę odpowiedniego ścigania winnych i zapewnienia odpowiedniego zadośćuczynienia ofiarom naruszeń; wzywa rząd Mjanmy/Birmy do kontynuowania procesu demokratyzacji oraz do poszanowania praworządności, wolności słowa i podstawowych praw człowieka; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by poparły odnowienie mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. Mjanmy/Birmy;

Arabia Saudyjska

45. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu systematycznego naruszania praw człowieka w tym kraju, w tym również z powodu represjonowania obrońców praw człowieka oraz naruszania wolności religii lub przekonań, a także praw kobiet; potępia zatrważającą liczbę wyroków kary śmierci w Arabii Saudyjskiej, w tym masowe egzekucje, i apeluje do tego kraju o wprowadzenie moratorium na wykonywanie kary śmierci; wzywa władze Arabii Saudyjskiej do uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, w tym laureata Nagrody im. Sacharowa z 2015 r. Raifa Badawiego; wzywa UE, by bacznie śledziła jego sprawę;

Sudan Południowy

46. wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od łamania praw człowieka i naruszeń

międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym stanowiących przestępstwa międzynarodowe, takie jak: egzekucje pozasądowe, przemoc na tle etnicznym, przemoc seksualna związana z konfliktem, łącznie z gwałtem, a także przemoc ze względu na płeć, rekrutacja i wykorzystywanie dzieci, wymuszone zaginięcia oraz niesłuszne aresztowania i zatrzymania; zauważa, że w dniu 16 marca 2016 r. rząd Sudanu podpisał umowę w sprawie planu działania, a następnie wyjaśnił swoje zobowiązania dotyczące włączenia innych zainteresowanych stron w proces dialogu narodowego oraz podtrzymania wszelkich decyzji podjętych wspólnie przez sygnatariuszy ze strony opozycji i w ramach mechanizmu 7+7 będącego komitetem sterującym dialogu narodowego; nalega, aby wszystkie strony przestrzegały swoich zobowiązań i wzywa do kontynuowania dialogu na rzecz ogłoszenia ostatecznego zawieszenia broni; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu z zaangażowaniem wspierały wysiłki Unii Afrykańskiej na rzecz pokoju w Sudanie oraz Sudańczyków w ich dążeniu do zreformowanej wewnętrznie demokracji; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przedłużenia mandatu Komisji Praw Człowieka w Sudanie Południowym, a także do wzmocnienia jej roli w celu zbadania naruszeń praw człowieka i skali przemocy seksualnej; popiera włączenie jej zaleceń do sprawozdania, które ma zostać przekazane Zgromadzeniu Ogólnemu i Radzie Bezpieczeństwa ONZ;

Syria

47. potępia w najostrzejszych słowach okrucieństwa i powszechne łamanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w Syrii, a także naruszanie praw człowieka i łamanie międzynarodowego prawa humanitarnego przez uzbrojone niepaństwowe ugrupowania terrorystyczne, w szczególności Daisz, odpowiedzialne za zbrodnie mające wymiar ludobójstwa, Dżabhat Fatah an-Szam oraz inne grupy dżihadystyczne; domaga się kontynuowania śledztwa w sprawie użycia broni chemicznej oraz jej zniszczenia przez wszystkie strony konfliktu w Syrii; ponawia swoje wezwanie do udzielenia pełnego i niezakłóconego dostępu organizacjom humanitarnym oraz do pociągnięcia do odpowiedzialności osób winnych popełnienia zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości;

Sahara Zachodnia

48. apeluje o przestrzeganie praw podstawowych ludności Sahary Zachodniej, w tym wolności zrzeszania się, wolności słowa i prawa do zgromadzeń; wzywa do uwolnienia wszystkich zachodniosaharyjskich więźniów politycznych; domaga się umożliwienia przedstawicielom Narodów Zjednoczonych, posłom, niezależnym obserwatorom, organizacjom pozarządowym i prasie dostępu do terytoriów Sahary Zachodniej; wzywa Narody Zjednoczone do zapewnienia misji MINURSO mandatu w dziedzinie praw człowieka, podobnie jak w przypadku wszystkich innych misji pokojowych ONZ na całym świecie; popiera uczciwe i trwałe rozstrzygnięcie konfliktu w Saharze Zachodniej w oparciu o prawo ludności zachodniosaharyjskiej do samostanowienia oraz zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Narodów Zjednoczonych; apeluje do UE i jej państw członkowskich o poruszenie sytuacji w Saharze Zachodniej na następnym posiedzeniu poświęconym powszechnemu okresowemu przeglądowi praw człowieka i dotyczącym Maroka;

Jemen

49. wyraża głębokie zaniepokojenie katastrofalną sytuacją humanitarną w Jemenie; potępia fakt, że ludność cywilna staje się celem ataków i znajduje się w niedopuszczalnej sytuacji między walczącymi stronami, które nakazują jej sprzeczne zachowania, co narusza międzynarodowe prawo humanitarne i międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka; podkreśla, że werbunek i wykorzystywanie dzieci w konflikcie zbrojnym jest surowo zabronione przez międzynarodowe przepisy o prawach człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne oraz że werbunek dzieci poniżej piętnastego roku życia może zostać uznany za zbrodnię wojenną; wzywa wszystkie strony do natychmiastowego uwolnienia takich dzieci; wzywa wszystkie strony do umożliwienia dostępu do systemu wodno-kanalizacyjnego, w tym poprzez natychmiastowe dostarczenie oleju do napędzania pomp w celu pozyskiwania wody z gruntu, gdyż w przeciwnym razie kryzys humanitarny jeszcze bardziej się pogłębi; wzywa wszystkie strony do zwrócenia szczególnej uwagi na zaostrzającą się sytuację zdrowotną w Adenie z powodu upadku władzy państwowej i braku czystej wody; apeluje do Rady Współpracy Państw Zatoki i rządu Jemenu o sprawiedliwe zarządzanie portem i lotniskiem w Adenie, gwarantujące dostęp do tej infrastruktury, oraz o terminowe wysyłanie dostaw pomocy humanitarnej przechodzącej przez port do zamierzonych odbiorców; wzywa wszystkie strony konfliktu, aby rozładowały napięcia oraz zawarły natychmiastowe i trwałe zawieszenie broni, które doprowadzi do politycznego rozwiązania konfliktu na drodze negocjacji z udziałem wszystkich stron; w tym kontekście w pełni popiera wysiłki podejmowane przez specjalnego wysłannika ONZ ds. Jemenu Ismaïla Oulda Szejka Ahmeda, jak również wdrożenie do października 2016 r. rezolucji Rady Praw Człowieka nr 33/16, w której zażądano, by ONZ współpracowała z niezależną, krajową komisją śledczą, a ponadto popiera wszelkie wysiłki na rzecz przeprowadzenia niezależnego międzynarodowego śledztwa, aby położyć kres atmosferze bezkarności w Jemenie; wzywa państwa członkowskie do poparcia zainicjowanego przez Holandię wspólnego oświadczenia, w którym wyrażono zaniepokojenie naruszeniami prawa i nadużyciami w Jemenie oraz wezwano do ich gruntownego i bezstronnego zbadania; zachęca Wysokiego Komisarza do korzystania z formatu sprawozdań mediacyjnych, aby regularnie informować Radę Praw Człowieka ONZ o wynikach swoich dochodzeń;

o

o o

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządom i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 71. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi NZ ds. Praw Człowieka oraz sekretarzowi generalnemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.